

Sygn.akt III AUa 1054/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2013r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Marek Szymanowski (spr.)

Sędziowie: SA Barbara Orechwa-Zawadzka

SA Alicja Sołowińska

Protokolant: Agnieszka Charkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 czerwca 2013 r. w B.

sprawy z wniosku M. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o wcześniejszą emeryturę

na skutek apelacji wnioskodawcy M. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 4 września 2012 r. sygn. akt III U 228/12

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1054/12

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z dnia 6 marca 2012 roku, wydaną na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) odmówił M. M. przyznania prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach. W ocenie organu rentowego wnioskodawca nie legitymuje się wymaganym, co najmniej 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy nie zaliczył wnioskodawcy do stażu pracy w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia od dnia 16 sierpnia 1976 roku do dnia 15 czerwca 1985 roku oraz od dnia 7 kwietnia 1986 roku do dnia 31 grudnia 1993 roku w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w E. na stanowisku posadzkarz – lastrykarz.

W odwołaniu od powyższej decyzji M. M. wnosił o zaliczenie mu do stażu pracy w warunkach szczególnych spornych okresów zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w E. od dnia 16 sierpnia 1976 roku do dnia 15 czerwca 1985 roku oraz od dnia 7 kwietnia 1986 roku do dnia 31 grudnia 1993 roku, zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie mu prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Po rozpoznaniu powyższego odwołania, Sąd Okręgowy w Suwałkach wyrokiem z dnia 4 września 2012 roku, odwołanie oddalił. Sąd Okręgowy ustalił, że M. M. urodził się w dniu 28 lutego 1952 roku. Mając na uwadze treść art. 184 w

związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, Sąd Okręgowy uznał, iż kwestią sporną w niniejszej sprawie, warunkującą przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury, było legitymowanie się przez M. M. wymaganym, co najmniej 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych. Natomiast spełnienie przez wnioskodawcę pozostałych przesłanek wynikających z powyżej wskazanych przepisów nie było kwestionowane przez organ rentowy. Mając na uwadze materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w tym w szczególności zeznania świadków M. K., H. M., K. F., T. M. i G. P. Sąd Okręgowy uznał, iż praca wykonywana przez M. M. w spornych okresach zatrudnienia nie była pracą w szczególnych warunkach. Przede wszystkim, Sąd I instancji stwierdził, że stanowisko pracy wskazane w świadectwach pracy przedstawionych przez wnioskodawcę – posadzkarz – lastrykarz - nie zostało wymienione w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia. Stanowisko lastrykarza zostało wymienione jedynie w wykazie C załącznika do rozporządzenia, a wykaz ten został skreślony z dniem 7 czerwca 1996 roku rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 21 maja 1996 roku (Dz. U. Nr 63, poz. 292) i prace w nim wymienione nie są zaliczane do prac w szczególnych warunkach. Sąd Okręgowy uznał jednocześnie, że nie można było uznać pracy wykonywanej na stanowisku lastrykarza jako pracy na stanowisku betoniarza wymienionej w wykazie A dział V poz. 4 załącznika do rozporządzenia. Przede wszystkim, Sąd I instancji stwierdził, że ustawodawca celowo wymienił stanowisko pracy betoniarza w wykazie A, zaś stanowisko pracy lastrykarza jedynie w wykazie C. Nadto praca lastrykarza - jak wynikało to z twierdzeń odwołującego i zeznań przesłuchanych w sprawie świadków - polegała nie tylko na zalewaniu betonu, ale i na zalewaniu zaprawy cementowo-grysowej jako lastryka na utwardzony już beton. Zalewanie zaprawy cementowo-grysowej nie było, zdaniem Sądu Okręgowego, jednoznaczne z zalewaniem betonu. Zatem praca, którą wykonywał M. M. w spornych okresach zatrudnienia nie stanowiła pracy betoniarza. Sąd Okręgowy zwrócił także uwagę na fakt, iż wnioskodawca wykonywał prace polegające na wykonywaniu z kamienia obrzeży chodnikowych i obiektów małej architektury oraz układaniu kamienia na schodach, cokołach i ścianach budynków, co potwierdzili w swoich zeznaniach świadkowie K. F. i G. P., zaś prace takie nie są typowymi pracami kamieniarskimi. Podobna uwaga dotyczyła również układania przez wnioskodawcę parapetów pod oknami z gotowych elementów wcześniej przywiezionych na budowę. Wobec powyższego Sąd Okręgowy uznał, że M. M. w spornych okresach zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w E. od dnia 16 sierpnia 1976 roku do dnia 15 czerwca 1985 roku oraz od dnia 7 kwietnia 1986 roku do dnia 31 grudnia 1993 roku na stanowisku posadzkarz – lastrykarz nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy tylko prac zaliczanych do prac w szczególnych warunkach, wymienionych w wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów. Stąd też, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

M. M. zaskarżył powyższy wyrok w całości, zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów postępowania poprzez odmowę przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego,
2. dowolną ocenę materiału dowodowego zebranego w sprawie,
3. sprzeczność ustaleń Sądu I instancji z materiałem dowodowym zebrany w sprawie,
4. naruszenie prawa materialnego, w szczególności art. 184 ust 1 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Mając na uwadze powyższe, M. M. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie mu prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył co następuje:

Apelacja wnioskodawcy podlegała oddaleniu.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że prawo do emerytury w niższym wieku emerytalnym z tytułu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze przewidziane jest w art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zawartym w rozdziale 2, działu II ustawy dotyczącym osób urodzonych przed 1 stycznia 1949 roku. W sytuacji M. M., urodzonego w dniu (...), zastosowanie znajdowały przepisy przejściowe art. 184 ust. 1-2 ustawy, które przewidują prawo do wcześniejszej emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., którym przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (1 stycznia 1999 roku) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (czyli wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn).

Ponadto emerytura ta przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2). Rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom spełniającym powyższe warunki przysługuje prawo do emerytury, ustala się zgodnie z art. 32 ust. 4 ustawy na podstawie przepisów dotychczasowych. W rozpoznawanej sprawie wspomniane przepisy dotychczasowe to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie z § 4 pkt 1 i 3 rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Do okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach, o których mowa w ust. 1, zalicza się także okresy pracy górniczej w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin oraz okresy zatrudnienia na kolei w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin, a także okresy pracy lub służby, o których mowa w § 5-10 rozporządzenia.

Kwestią sporną w niniejszej sprawie pozostawało jedynie legitymowanie się przez M. M. wymaganym, co najmniej 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych. Natomiast spełnienie przez wnioskodawcę pozostałych przesłanek wynikających z powyższych przepisów nie ulegało wątpliwości.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych charakteru pracy wykonywanej przez M. M. w spornych okresach zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w E. od dnia 16 sierpnia 1976 roku do dnia 15 czerwca 1985 roku oraz od dnia 7 kwietnia 1986 roku do dnia 31 grudnia 1993 roku na stanowisku posadzkarz – lastrykarz. Z dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy wynikało, iż M. M. w czasie zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w E. wnioskodawca wykonywał pracę na stanowiskach lastrykarza, murarza lastrykarza i posadzkarza-lastrykarza. Potwierdzają to zarówno świadectwa pracy: z dnia 16 lutego 1998 roku (k. 10 akt rentowych), w którym wskazano, iż w okresie od 16 sierpnia 1976 roku do 15 czerwca 1985 roku w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace posadzkarza-lastrykarza; z dnia 17 marca 1986 roku (k. 11 akt rentowych), w którym wskazano, iż w okresie od dnia 23 lipca 1985 roku do dnia 15 marca 1986 roku wykonywał pracę murarza-lastrykarza; z dnia 30 grudnia 1998 roku (k. 12 akt rentowych), w którym wskazano, iż w okresie od dnia 7 kwietnia 1986 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku wykonywał pracę na stanowisku lastrykarza oraz z dnia 30 listopada 2001 roku (k. 14 akt rentowych), w którym wskazano, iż w okresie od dnia 1 stycznia 1994 roku do dnia 30 listopada 2001 roku wykonywał pracę na stanowisku lastrykarza. Także z zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (k. 17-20 akt rentowych) i innych dokumentów takich jak przydziały obowiązków, wnioski i kwestionariusze dotyczące okresów składkowych składane przez M. M., zgromadzonych w aktach wynikało, iż M. M. wykonywał pracę na stanowisku lastrykarza. Zeznający w sprawie świadkowie M. K., H. M., K. F., T. M. i G. P., szczegółowo opisali zakres obowiązków wnioskodawcy w spornych okresach zatrudnienia. Świadek M. K. (k. 27) wskazał, iż poza pracami lastrykarskimi wnioskodawca praktycznie nie wykonywał innej pracy, to świadek

K. F. zeznał (k. 39v), iż poza pracami lastrykarskimi wnioskodawca wykonywał też prace kamieniarskie i jak trzeba było betoniarskie, co świadek T. M. (k. 39v) również potwierdził wskazując, iż wnioskodawca wykonywał też prace betonowe, a nawet czasem kamieniarskie. Również świadek H. M. (k. 27) potwierdził, iż poza pracami lastrykarskimi wnioskodawca zajmował się też pracami betoniarskimi, zbrojarskimi i kamieniarskimi i świadek G. P. zeznał, iż na początku wnioskodawca wylewał posadzkę betonową, a dopiero później kładł lastryko i szlifował je, co zajmowało najwięcej jego czasu.

Jednakże wobec treści zarzutów apelacyjnych, Sąd Apelacyjny uzupełnił materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie i dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy na okoliczność ustalenia, czy praca wnioskodawcy była pracą w szczególnych warunkach. Ustalenie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy (§ 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze), nie wymaga wiadomości specjalnych uzasadniających prowadzenie dowodu z opinii biegłego. Jednakże w niniejszej sprawie znaczenie miało ustalenie zakresu prac wykonywanych przez wnioskodawcę w spornych okresach, a przede wszystkim okoliczność, czy poszczególne prace wykonywane przez wnioskodawcę na stanowisku posadzkarza mogłyby zostać zaliczone do prac wykonywanych przez betoniarza, wymienionych w wykazie A dział V pkt 4. Stąd też zdaniem Sądu Apelacyjnego, chcąc rozróżnić obowiązki pracownika wykonującego pracę na stanowisku lastrykarza i betoniarza należało zasięgnąć wiadomości specjalnych biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy (278 § 1 k.p.c.).

Biegły, mając na uwadze materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy, w swojej opinii przeanalizował zakres obowiązków M. M. i stwierdził, że na podstawie dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy, w tym w szczególności znajdującej się w aktach osobowych oraz na podstawie zeznań wnioskodawcy złożonych w charakterze strony i zeznań świadków, M. M. w spornych okresach zatrudnienia wykonywał następujące prace: prace betoniarskie tj. przygotowanie podłoża pod układanie lastryka, nakładanie na świeży beton warstwy lastryka i następnie wyrównanie, a po upływie około 7 dni szlifowanie podłogi aż do uzyskania widocznych ziaren kruszywa i płukanie lastryka. Podstawowymi pracami wykonywanymi przez wnioskodawcę były prace przy układaniu lastryka. W ocenie biegłego prace betoniarskie, jak też prace przy szlifowaniu lastryka można było uznać za prace wykonywane w warunkach szczególnych, kwalifikując wykonywanie tych prac jako wykonywanie prac wymienionych w wykazie A dział V poz. 4 i 10 załącznika do rozporządzenia. Natomiast pozostałe prace wykonywane przez M. M., w tym układanie lastryka, układanie drewna, płytek ceramicznych, metalowych, tworzyw sztucznych będące końcowym efektem prac posadzgarskich nie stanowiły prac w warunkach szczególnych. Pomimo wykonywania przez M. M. pewnych prac będących pracami określonymi jako wykonywane w warunkach szczególnych, nie były to jedyne i podstawowe prace wykonywane przez wnioskodawcę.

Sąd Apelacyjny aprobuje powyższą opinię biegłego, uznając, iż została ona sporządzona rzetelnie i fachowo. Biegły mając na uwadze dokumentację zgromadzoną w aktach sprawy, w tym aktach osobowych wnioskodawcy oraz zeznania M. M. złożone w charakterze strony i zeznania przesłuchanych w sprawie świadków, szczegółowo przeanalizował czynności wykonywane przez wnioskodawcę w spornych okresach zatrudnienia. Sąd Apelacyjny oddalił zgłoszony na rozprawie apelacyjnej w dniu 20 czerwca 2013 r. wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego uznając charakter pracy wnioskodawcy za dostatecznie wyjaśniony w rozumieniu art. 217 §3 w zw. art. 391 § 1 k.p.c. Pomijając już kwestię, że ocena charakteru pracy pod kątem jej wykonywania w szczególnych warunkach, co do zasady nie wymaga wiadomości specjalnych w rozumieniu art. 278 k.p.c., to nadto zgodnie z utrwalonym orzecnictwem potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczasowej opinii biegłego (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 1997 r., II UKN 23/97, OSNAPiUS 1997 nr 23, poz. 476; z dnia 14 maja 1997 r., II UKN 108/97, OSNAPiUS 1998 nr 5, poz. 161; z dnia 21 maja 1997 r., II UKN 131/97, OSNAPiUS 1998 nr 3, poz. 100; z dnia 18 września 1997 r., II UKN 260/97, OSNAPiUS 1998 nr 13, poz. 408; z dnia 10 grudnia 1997 r., II UKN 391/97, OSNAPiUS 1998 nr 20, poz. 612; z dnia 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000 nr 22, poz. 807 oraz z dnia 10 września 1999 r., II UKN 96/99, OSNAPiUS 2000 nr 23, poz. 869).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego skoro wnioskodawca wykonywał w czasie pracy jedynie część prac odpowiadających pracom wymienionym w wykazie A, to nie pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych. Warunkiem zaliczenia danego okresu zatrudnienia do pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze jest wykonywanie pracy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Ustalanie prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym ze względu na wykonywanie pracy w pełnym wymiarze czasu obowiązującym na danym stanowisku pracy, w przypadkach określonych w obowiązujących wykazach prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (§ 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze), nie budzi kontrowersji i każdorazowo odnosi się do ustalonego w sprawie stanu faktycznego. Tylko okresy wykonywania zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy wypełniają kryterium uznania pracy o cechach znacznej szkodliwości dla zdrowia lub znacznego stopnia uciążliwości, lub wymagającej wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Taki sam warunek odnosi się do wymagania stałego wykonywania takich prac, co oznacza, że krótsze dobowo (nie w pełnym wymiarze obowiązującego czasu pracy na danym stanowisku) lub periodyczne, a nie stałe świadczenie pracy wyklucza dopuszczalność uznania pracy za świadczoną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wskutek niespełnienia warunku stałej znacznej szkodliwości dla zdrowia lub stałego znacznego stopnia uciążliwości wykonywanego zatrudnienia.

Nie bez znaczenia w tym zakresie jest też i to, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego i raczej jednolitym stanowiskiem doktryny prawa ubezpieczeń społecznych, przepisy prawa ubezpieczeń społecznych powinny być wykładane ściśle (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 1999 r., II UKN 187/99, OSNAPiUS 2001 nr 4, poz. 121; wyrok z 16 sierpnia 2005 r., I UK 378/04 OSNP 2006 nr 13-14, poz. 218), co oznacza w zasadzie prymat dyrektyw wykładni językowej w odniesieniu do pozostałych metod wykładni, w tym wykładni systemowej i wykładni historycznej lub celowościowej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2008 r., II UK 315/07, niepublikowany). Oznacza to w niniejszej sprawie niedopuszczalność stosowania przepisów dotyczących prac betoniarskich i kamieniarskich (wykaz A dział V pkt 4 i 10) do prac wykonywanych przez wnioskodawcę jako lastrykarz i posadzkarz lub traktowaniu tych prac za równoznaczne. Gdyby wolą ustawodawcy było zaliczenie również tych prac do prac wykonywanych w szczególnych warunkach, to prace te zostałyby wyraźnie wymienione w wykazie A .

Odnosząc się do zarzutów apelacji, dodatkowo należy wskazać, iż Sąd Okręgowy wbrew twierdzeniom M. M. dokonał w niniejszej sprawie prawidłowej oceny materiału dowodowego zgodnie ze wskazaniami zawartymi w art. 233 § 1 k.p.c. i trafnie uznał, iż M. M. w spornych okresach nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wyłącznie prac w warunkach szczególnych. Wprawdzie skarżący podnosił, iż jedynie w świadectwach pracy pracodawca tak nazwał jego stanowisko pracy, a w rzeczywistości M. M. wykonywał pracę betoniarskie, jednakże ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynikało, iż wnioskodawca jedynie w części czasu pracy wykonywał prace w warunkach szczególnych tj. prace betoniarskie, zaś w pozostałym czasie pracy wykonywał także prace polegające na układaniu lastryka, które nie są uznawane za prace w warunkach szczególnych. Wnioskodawca oprócz prac betoniarskich (zaliczanych do prac w szczególnych warunkach) w znacznej mierze czasu pracy wykonywał inne prace, których nie można zaliczyć do pracy w szczególnych warunkach.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie sposób zatem uznać, że M. M. w spornych okresach zatrudnienia od dnia 16 sierpnia 1976 roku do dnia 15 czerwca 1985 roku oraz od dnia 7 kwietnia 1986 roku do dnia 31 grudnia 1993 roku w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w E. na stanowisku posadzkarz – lastrykarz wykonywał wyłącznie prace wymienione w wykazie A dział V zatytułowanym „w budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych” poz. 4 i 10 tj. prace betoniarskie i kamieniarskie, bowiem wykonywał także prace typowe dla stanowiska posadzkarza – układanie lastryka. Stąd też niezasadny okazał się także zarzut naruszenia prawa materialnego tj. art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, bowiem skoro wnioskodawca nie legitymuje się wymaganym stażem pracy w warunkach szczególnych, to nie spełnił przesłanek wynikających z powyższych przepisów warunkujących przyznanie mu prawa do emerytury.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny na zasadzie art. 385 k.p.c. apelację oddalił.